

[Aksel Larsen.]

ved den politiske debat i begyndelsen af december, og jeg har kun en sidste bemærkning til det ærede medlem, der om vor optræden under overenskomstsituationen sagde, at den var uansvarlig, når vi vidste, hvordan den parlamentariske situation var. Det vidste vi aldeles udmærket. Vi vidste lige akkurat, at det ærede medlem hr. Per Hækkerups parti og mit parti rådede over halvdelen af de stemmer, der kunne få betydning her i salen. Det var, og det er den parlamentariske situation, og jeg kan ikke indse, at vi har bragt det ærede medlem hr. Per Hækkerup og regeringen i nogen som helst fare.

Men som sagt, til trods for den sammensætning, folketinget fik, eller rettere sagt på grund af den sammensætning folketinget fik ved valget i november i fjor, er det gået så ganske godt; folketinget har vist sig at være arbejdsdygtigt. Der er gjort et meget betydeligt og i mange, men ikke i alle henseender godt arbejde. Der er vedtaget betydningsfulde love og løst spørgsmål, som i de foregående 2-3 år syntes at være gået i hårdknude. At dette er sket, også i de ikke få tilfælde, hvor de borgerlige, såkaldte oppositionspartier foretrak at forskanse sig i vrangvillige stillinger, gør ikke disse resultater mindre eller mindre gode.

Det er for meget sagt, at der nu er gennemført en helt ny socialreform, men der er på den sociale lovgivnings område sket betydelige fremskridt, ikke mindst ved revalideringsprincipets sejr. Dog skal man ikke derfor lade sig forlede til at tro, at man med rette kan kalde Danmark en velfærdsstat.

Det må i denne forbindelse bemærkes, at selv om en lov om en beskeden forhøjelse af folkepensionen netop er vedtaget, er der et stykke vej tilbage, før vi kan sige, at Danmark har sørget tilstrækkelig godt for de gamle, der gennem et slidsomt liv har været med til at skabe landets velstand. Det forekommer mig i øvrigt at være i strid med det, man kalder revalideringsprincippet, at folke- og invalidepensionister beskattes så urimelig hårdt, hvis de formår at skaffe sig en beskeden indtægt ved siden af pensionen. Jeg håber, dette forhold bliver ændret, når vi næste gang skal beskæftige os med indkomstskatteloven.

Hvad skatterne i øvrigt angår, er det værd at omtale det store skridt hen imod en virkelig skattereform, der er taget ved hævelsen af bundgrænsen for beskattningen og ved udvidelsen af proportionalskattens overgrænse. Det må beklages, at regeringen og folketingets flertallet modsatte sig en yderligere hævelse af den skattefri bundgrænse, men samtidig vil jeg udtrykke min glæde over, at den asociale børnefradragssituation er forsvundet og erstattet af regulære børnetilskud, som vi forhåbentlig i de kommende år får sat noget op.

Jeg vil formode, at det er en direkte følge af folketingets valg, at regeringen udarbejdede forslag til en ny lov om boligbyggeri. Enhver ved, at mit parti ikke anser den nu vedtagne lov for tilfredsstillende, og at vi meget beklager forkastelsen af vore sagligt underbyggede ændrings- og forbedringsforslag. Men vi har alligevel fået en bedre lov ud af det end loven af 1958.

Der er for mig heller ingen tvivl om, at folketingets valgets udfald i væsentlig grad har medvirket til, at vi fik sat statens bidrag til ungdommens uddannelsesfond væsentligt i vejret, fra 19 mill. kr. til 71 mill. kr., og at det nu tydeligt erklæres af undervisningsministeren, at vi må se hen imod ikke blot det 8., men også det 9. og 10. skoleår i folkeskolen. Et bedre område for samfundet at investere på end netop ungdommens uddannelse og oplæring findes ikke. Danmark vil sakke agterud, hvis vi ikke ofrer meget her, og hvad der end sker, vil demokratiet være ufuldkomment, med mindre evner og anlæg bliver eneafgørende for den uddannelse, vi giver vore børn og unge. Da folkeskolens særlige situation netop er blevet så grelt belyst gennem undervisningsministerens forslag om at bevilge 62 mill. kr. årligt til de lærere, man ikke på grund af lærermangel kan sikre et ugentligt maksimalt timetal på 32, formelt derved, at man takserer de yderligere 4 timer som overarbejde, vil man forhåbentlig forstå, at nu må der i det kortest mulige spænd af år gøres det nødvendige for at sikre uddannelsen af tilstrækkelige lærerkrafter, naturligvis ikke blot til folkeskolen, men også til gymnasiet og de højere læreanstalter.

Til disse hører landbohøjskolen. Der er